

ALFA & OMEGA

IGNACIO URIARTE

Amb la col.laboració de la Coral Terpsícore
A cura de Cèlia del Diego

La Coral Terpsícore interpreta reiteradament per a tots nosaltres The Microsoft Sound, aquella breu melodia que sona quan arrenquem i apaguem el sistema operatiu de Windows. Un insòlit encàrrec de la mà d'Ignacio Uriarte, el treball del qual explora les petites filtracions artístiques que es colen en la vida laboral d'un "home sense atributs" qualsevol.

Uriarte, que es defineix a ell mateix com a ex-oficinista, planteja el seu procés creatiu sense grans artificis, a partir de reduir a l'essència estètica l'ampli catàleg de material fungible i software informàtic intrínsec del pragmàtic dia a dia administratiu: papers DIN A-4, bolígrafs Bic, fulls de càcul Excel, etc. A més a més, sovint ha treballat conjuntament amb persones que encara romanen immerses en el gris món laboral, tot analitzant els codis i automatismes que regulen la seva quotidianitat per tal d'alterar-los; alhora que invertir la relació habitual entre aquests individus i la intervenció artística. Així, tant a Ocho horas de trabajo y una para comer, 2007 –vídeo que estudia el comportamiento postural del personal de l'empresa Circutor de Terrassa a l'entrada i la sortida del seu lloc de treball– com a Office Art Workshop, 2005 –pequeñas esculturas elaboradas amb les empleadas de la Biblioteca Pública de Skibereen a partir de tasques extreves de la seva rutina diària–, els treballadors deixen de ser simples visitants de la proposta per passar a protagonitzar-la.

A Alfa & Omega presenciem algunes innovacions que trenquen amb la seva rutinària manera de proce-

dir. En primer lloc, encara que fortuitament puguem trobar algun oficinista entre els seus col·laboradors, no és aquest el motiu pel qual han estat seleccionats; sinó pel fet de ser les sopranos, contraltxs, tenors o baixos que conformen l'engranatge de l'esmentat cor vallenc. Tot i així, es manté fidel al mètode que ell mateix s'ha autoimposat ja que subverteix les pràctiques habituals del conjunt en l'acte de convidar-los a corejar una música pensada per ser entonada per una màquina, condicionant-los a transcriure els sons digitals a les diferents veus del cant coral així com a modular la veu –avesada al temperament clàssic– per portar a terme una atrevida i desenfadada interpretació.

D'altra banda, en aquest cas l'accident creatiu recau en un dels moments de no productivitat que es permet, no pas el treballador entès com a "màquina de producció", sinó l'ordinador amb què feineja. Si, citant Michel de Certeau entenem tota producció de creativitat quotidiana com a "pràctica d'escriptura" i tot acte de consum d'aquesta com a "pràctica de lectura" que condemna els seus usuaris a la inactivitat; assistim a la migració que l'artista efectua, amb Alfa & Omega, des de "l'escriptura" o experimentació amb la capacitat activa de l'oficinista per generar objectes estètics, a "la lectura" o recepció passiva d'un element artístic aliè: la tonada que acompaña el ritual d'inici i final de la seva jornada laboral (per a la qual cosa només cal que premi un botó).

Un ridícul bri d'esbarjo durant el qual el treballador gaudeix d'un concert d'entre tres i quatre segons

per part de músics de reconeixement internacional com ara (depenent de la versió del sistema operatiu del seu ordinador) el compositor de música electrònica Brian Eno o un dels guitarristes més influents de la Música Avançada, Robert Fripp. Melodies que es repetiran de forma obsessiva dins l'espai de la Capella de Sant Roc, remetent-nos al gest sistemàtic d'engegar i aturar l'ordinador.

Cèlia del Diego Thomas

Michel de Certeau, *L'invention du quotidien. 1, Arts de faire*. París: Gallimard, 1990.

La Coral Terpsícore interpreta reiteradamente para todos nosotros The Microsoft Sound, aquella breve melodía que suena cuando arrancamos y apagamos el sistema operativo de Windows. Un insólito encargo de la mano de Ignacio Uriarte, cuyo trabajo explora las pequeñas filtraciones artísticas que se cuelan en la vida laboral de un "hombre sin atributos" cualquiera.

Uriarte, que se define a si mismo como ex-oficinista, plantea su proceso creativo sin grandes artificios, a partir de reducir a la esencia estética el amplio catálogo de material fungible y software informático intrínseco del pragmático día a día administrativo: papeles DIN A-4, bolígrafos Bic, hojas de cálculo Excel, etc. Además, a menudo ha trabajado conjuntamente con personas que todavía permanecen inmersas en el gris mundo laboral, analizando los códigos y automatismos que regulan su cotidianidad con el fin de alterarlos; a la vez que invertir la relación habitual entre estos individuos y la intervención artística. Así, tanto en Ocho horas de trabajo y una para comer, 2007 –vídeo que estudia el comportamiento postural del personal de la empresa Circutor de Terrassa a la entrada y salida de su puesto de trabajo– como en Office Art Workshop, 2005 –pequeñas esculturas elaboradas con las empleadas de la Biblioteca Pública de Skibereen a partir de tareas extraídas de su rutina diaria–, los trabajadores dejan de ser simples visitantes de la propuesta para pasar a protagonizarla.

En Alfa & Omega presenciamos algunas innovaciones que rompen con su rutinaria manera de proceder. En primer lugar, aunque fortuitamente podamos encontrar algún oficinista entre sus colaboradores, no es este el motivo por el cual han sido seleccionados; sino por el hecho de ser las sopranos, contraltos, tenores o bajos que conforman el engranaje del citado coro vallense. Aún así, se mantiene fiel al método que él mismo se ha autoimpuesto ya que subvierte las prácticas habituales del conjunto en el acto de invitarlos a corear una música pensada para ser entonada por una máquina, condicionándoles a transcribir los sonidos digitales a las diferentes voces del canto coral así como a modular la voz –acostumbrada al templamiento clásico– para llevar a cabo una atrevida y desenfadada interpretación.

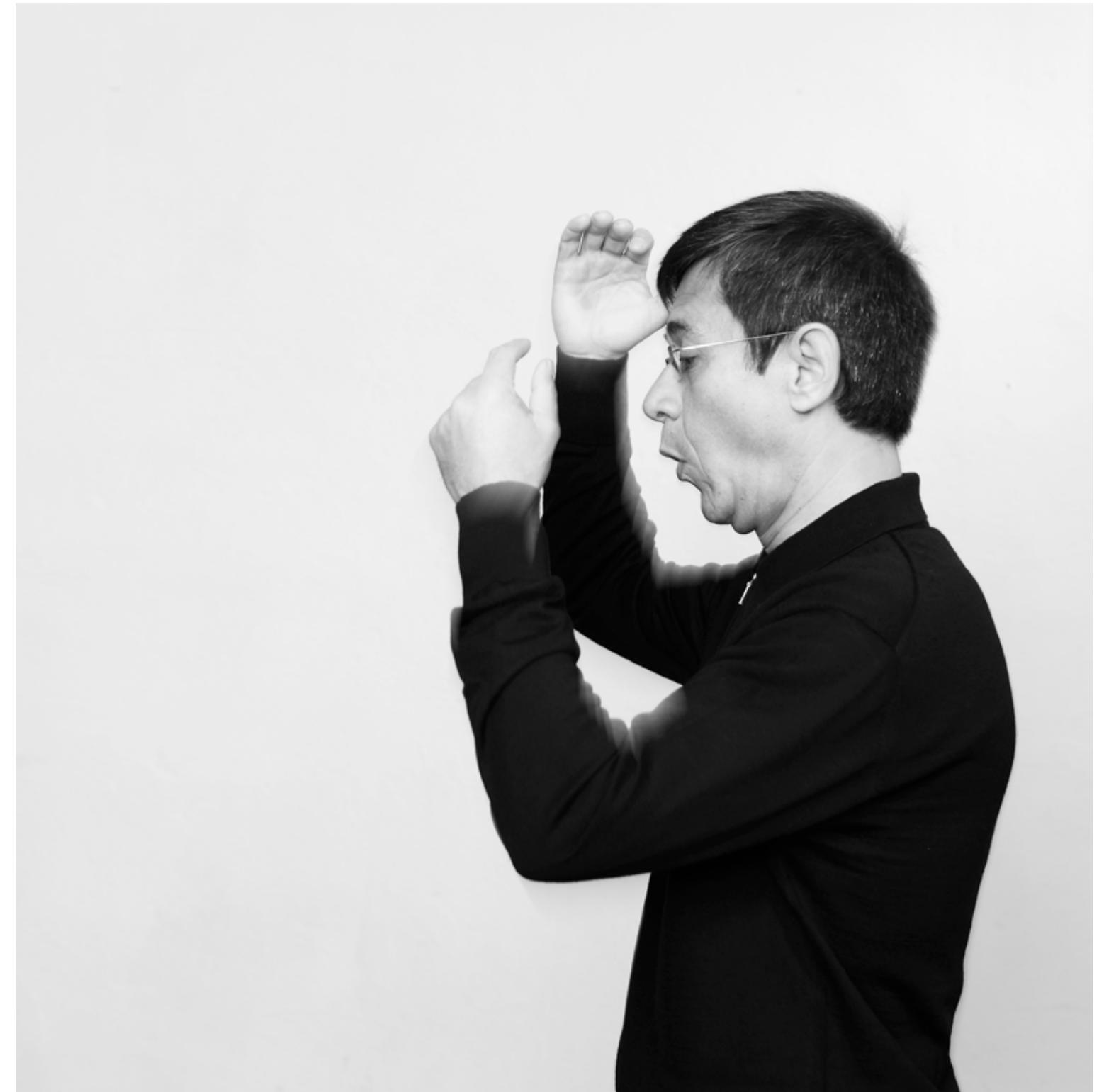
Por otro lado, en este caso el accidente creativo recae en uno de los momentos de no productividad que se permite, ya no el trabajador entendido como “máquina de producción”, sino el ordenador con el que trabaja. Si, citando a Michel de Certeau entendemos toda producción de creatividad cotidiana como “práctica de escritura” y todo acto de consumo de ésta como “práctica de lectura” que condena a sus usuarios a la inactividad; asistimos a la migración que el artista efectúa, con Alfa & Omega, desde “la escritura” o experimentación con la capacidad activa del oficinista para generar objetos estéticos, a “la lectura” o recepción pasiva de un elemento artístico ajeno: la tonada que acompaña el ritual

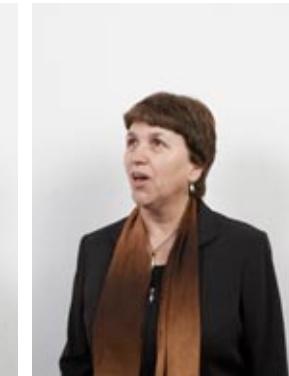
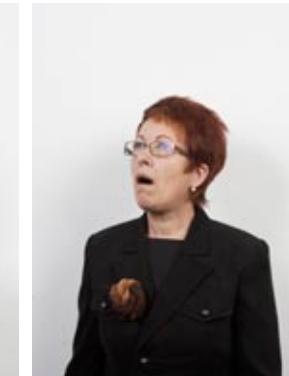
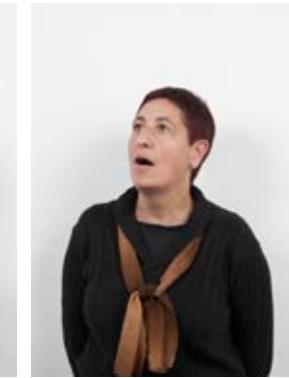
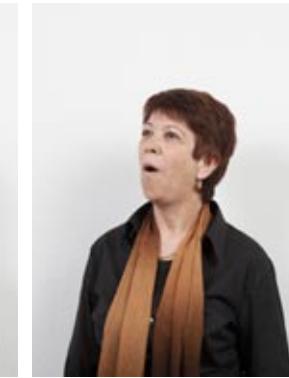
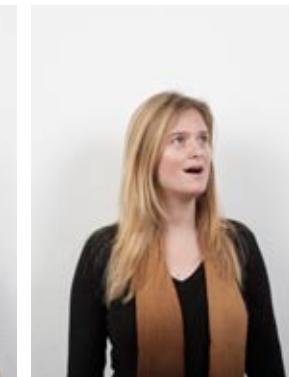
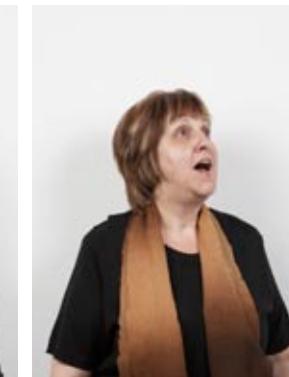
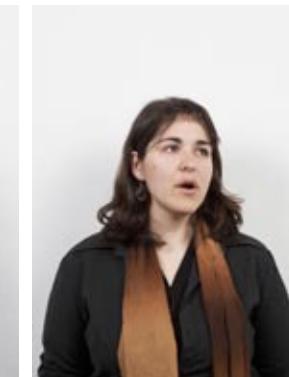
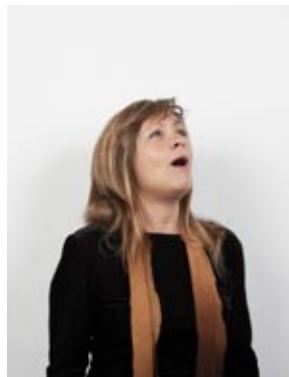
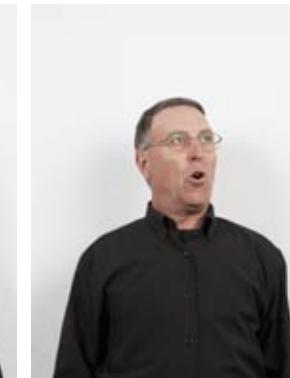
de inicio y final de su jornada laboral (para lo cual solo hace falta que pulse un botón).

Una ridícula dosis de recreo durante la cual el trabajador disfruta de un concierto de entre tres y cuatro segundos por parte de músicos de reconocimiento internacional como (dependiendo de la versión del sistema operativo de su ordenador) el compositor de música electrónica Brian Eno o uno de los guitarristas más influyentes de la Música Avanzada, Robert Fripp. Melodías que se repiten de forma obsesiva en el espacio de la Capella de Sant Roc, remitiéndonos al gesto sistemático de poner en marcha y detener el ordenador.

Cèlia del Diego Thomas

Michel de Certeau, *L'invention du quotidien*.
1, *Arts de faire*. París: Gallimard, 1990.

Director

Àngel Aguilà

Baix

Clavé Bella
—1ª Fila, nº 1
Lluís Bonet
—1ª Fila, nº 2
Josep M. Escoda
—1ª Fila, nº 3
Laureà Moncunill
—1ª Fila, nº 4

Tenor

Pep Cunillera
—1ª Fila, nº 5
Daniel Ferré
—1ª Fila, nº 6
Antonio Maried
—1ª Fila, nº 7
Joan Miró
—1ª Fila, nº 8
Enric Nogués
—1ª Fila, nº 9
Ramon Romeu
—1ª Fila, nº 10

Contralt

Adela Anguela
—2ª Fila, nº 1
Judit Boronat
—2ª Fila, nº 2
Anna Casamitjana
—2ª Fila, nº 3
Maria Huguet
—2ª Fila, nº 4
Tònia Lladó
—2ª Fila, nº 5
Montserrat Parés
—2ª Fila, nº 6
M. Rosa Portas
—2ª Fila, nº 7
Aurora Rovira
—2ª Fila, nº 8
Montserrat Secall
—2ª Fila, nº 9
Assumpció Targa
—3ª Fila, nº 1
Núria Trenchs
—3ª Fila, nº 2

Soprano

M. Teresa Aguilà
—3ª Fila, nº 3
M. Rosa Balsells
—3ª Fila, nº 4
M. Candela Batet
—3ª Fila, nº 5
Rosa Bosch
—3ª Fila, nº 6
Paquita Escoda
—3ª Fila, nº 7
Maite Cusidó
—3ª Fila, nº 8
Eva Egea
—4ª Fila, nº 1
Montserrat Màndoli
—4ª Fila, nº 2
Montserrat Pàmies
—4ª Fila, nº 3
Nitu Rana
—4ª Fila, nº 4
Montserrat Robusté
—4ª Fila, nº 5
Remei Sanz
—4ª Fila, nº 6
Josefina Farré
—4ª Fila, nº 7

Un Projecte de
Ignacio Uriarte

Video
Propostes Creatives S.L.

Fotografia
Amets Iriondo

Text
Cèlia del Diego

Disseny gràfic
Albert Folch Studio

Impressió
Gràfiques Moncunill, S.L.

Agraïments
Marc Serra, Joan Ramon Salvadó,
Jordi Domènech, Àngel Gasol, Jordi París,
Alex Nogueras, Rebeca Blanchard.

Artista becat per:

Generalitat de Catalunya

Ajuntament de Valls
Regidoria de Cultura
i Juventut

DIPUTACIÓ DE
TARRAGONA

